

(I)

A min e non a ti  
mordeume de neno unha balea  
e no espiral de A.D.N.  
mesturouseme a dolor con tres pasos e tres golpes:  
as chemineas enchéronse dos bechos máis pequenos  
a cola do alacrán habitoume polos brazos

e a memoria

a memoria

a memoria é un animal  
con solitaria.

(II)

E atravesados pola barriga  
ela e eu  
morremos xuntos cada mes  
como se a cera das rúas  
estivese máis mesta  
e os barcos afundisen  
baixo a pel das grúas.  
Explícame sen ferirme  
o tránsito do deserto  
cantos son os nenos  
que morreron nos portais  
deixándose os labios  
baleiros de memoria  
cantos son os animais que nos quedan  
e quen nos roubou o abecedario dos ollos.

Cántame outra vez a canción da balea  
mentres absorbes o rastro do meu nome  
mentres me enches o lombo de cristais  
e o corazón se constrúe

no latexo oposto.

Dime se se pode medir  
a distancia que separa  
a túa boca do meu ventre  
o cemiterio de peixes  
onde habitan as algas  
o lugar exacto dos corpos  
onde nos matamos cada vez  
máis xuntos.

Arríscame os brazos  
as medusas  
ó xogo da pedra  
dóeme a hora en punto en que nacemos  
e se me quedan ondas  
quizais entre as dúas pernas.  
Atravésame unha e outra vez  
o camiño da néboa  
o código de luces dos faros  
cando o palangre ole ós restos da suor  
e os homes traen  
o que lles deixa a fame.

Acálame a voz  
da cidade e dos adornos  
os parques visitados con anaquiños de miga  
onde os cisnes dormen  
para non voar máis lonxe.

Atravésame unha e outra vez  
polas entrañas da carne  
falándome os teus ollos  
dos deuses e das algas  
de cantos son os que ficaron  
apreixados nas dunas  
e se me quedan forzas  
para regresar ás veces.

Tócame o teu núcleo  
da porta para dentro  
nas xanelas de enfronte  
apenas nos recordan  
e podemos xuntos  
mastigar sen présaso aire irrespirable do bordel.

Sobre o leito  
o vento se divide  
e ti me pasas a dolor  
das árbores das rochas e da casa

descifras a marea nun vaso de vodka....

HOXE NON VICHES COMO AMENCÍA

FOI BONITO

HOXE NON VICHES COMO AMENCÍA

E FOI BONITO.

(III)

CON ESPASMOS E TREMORES  
CON CERDEIRAS DE PEDRA  
E RÚAS ARRUINADAS

TODOS NA CASA  
GARDABAMOS A MAREA NUN SOBRE PECHADO

QUE DE QUE  
QUEN DE QUEN

SEN REMITE

O SILENCIO.